

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 577

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 29 iunie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
313.	— Legea datoriei publice	1-9	
533.	— Decret privind promulgarea Legii datoriei publice	9	
314.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil.....	9-10	
		534.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil..... 11
		315.	— Lege privind dezvoltarea regională în România... 11-16
		535.	— Decret pentru promulgarea Legii privind dezvoltarea regională în România..... 16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA

datoriei publice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

Cadrul de reglementare

Prezenta lege reglementează sfera de cuprindere, scopul, contractarea, rambursarea, înregistrarea, raportarea și administrarea datoriei publice.

ARTICOLUL 2

Definiții

În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *stat* — desemnează România, ale cărei interese sunt reprezentate de Guvern;

2. *datorie publică guvernamentală* — totalitatea obligațiilor financiare interne și externe ale statului, la un moment dat, provenind din împrumuturile contractate direct sau garantate de Guvern, prin Ministerul Finanțelor Publice, în numele României, de pe piețele financiare;

3. *datorie publică locală* — totalitatea obligațiilor financiare interne și externe ale autorităților administrației publice locale, la un moment dat, provenind din împrumuturi contractate direct sau garantate de acestea de pe piețele financiare;

4. *datorie publică* — datoria publică guvernamentală la care se adaugă datoria publică locală. În scopul evaluării datoriei publice a României, orice obligație, exprimată în

valută, este calculată în monedă națională, utilizându-se cursul valutar comunicat de Banca Națională a României, valabil în ultima zi din perioada pentru care se face raportarea;

5. *datorie publică guvernamentală internă* — partea din datoria publică guvernamentală care reprezintă totalitatea obligațiilor financiare ale statului, provenind din împrumuturi contractate direct sau garantate de stat, de la persoane fizice sau juridice rezidente în România, în lei sau în valută, în conformitate cu prevederile prezentei legi sau ale altor legi speciale, inclusiv sumele utilizate temporar din disponibilitățile contului curent general al Trezoreriei Statului pentru finanțarea temporară a deficitelor bugetare;

6. *datorie publică guvernamentală externă* — partea din datoria publică guvernamentală reprezentând totalitatea obligațiilor financiare ale statului, provenind din împrumuturi contractate direct sau garantate de stat de la persoane fizice sau juridice nerezidente în România;

7. *datorie publică locală internă* — partea din datoria publică locală care reprezintă totalitatea obligațiilor financiare ale autorităților administrației publice locale, provenind din împrumuturi contractate direct sau garantate de acestea, de la persoane fizice sau juridice rezidente în România;

8. *datorie publică locală externă* — partea din datoria publică locală reprezentând totalitatea obligațiilor financiare ale autorităților administrației publice locale, provenind din împrumuturi contractate direct sau garantate de acestea de la persoane fizice sau juridice nerezidente în România;

9. *serviciul datoriei publice* — totalitatea sumelor reprezentând rate de capital, dobânzi, comisioane și alte costuri aferente datoriei publice, conform acordurilor sau contractelor de împrumut, la o anumită dată sau pentru o perioadă determinată;

10. *garanție de stat* — angajamentul asumat în contul și în numele statului de către Guvern prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de garant, de a plăti la scadență obligațiile neonorate ale garantatului, în condițiile legii;

11. *registru datorii publice* — baza de date organizată pe suport magnetic și/sau hârtie care evidențiază situația datoriei publice în ordine cronologică și care are patru componente: subregistru datorii publice guvernamentale interne, subregistru datorii publice guvernamentale externe, subregistru datorii publice locale interne și subregistru datorii publice locale externe, fiecare dintre aceste patru subregistre având două poziții distincte, și anume pentru datoria publică directă și datoria publică garantată;

12. *împrumut de stat* — obligația generată de un contract prin care statul, în calitate de împrumutat, obține fonduri financiare de la o persoană fizică sau juridică creditoare și se angajează să le ramburseze, împreună cu dobânda și cu alte costuri aferente, într-o perioadă specificată;

13. *titlu de stat* — instrument financiar care atestă datoria publică sub formă de bonuri, certificate de trezorerie, inclusiv certificatele de trezorerie pentru populație nerăscumpărate la scadență și transformate în certificate de depozit sau alte instrumente financiare constituind împrumuturi ale statului în monedă națională sau în valută, pe termen scurt, mediu și lung. Acestea pot fi emise în formă materializată sau dematerializată, nominative sau la purtător, și pot fi negociabile sau nenegociabile;

14. *termen scurt* — durata de rambursare nu depășește 1 an;

15. *termen mediu* — durata de rambursare este mai mare de 1 an, dar nu depășește 5 ani;

16. *termen lung* — durata de rambursare depășește 5 ani;

17. *titlu de stat pe termen scurt* — bonul de tezaur și certificatul de trezorerie, fie purtătoare de dobândă, fie cu discount, cu scadență de până la 1 an inclusiv, precum și alte instrumente financiare ce pot fi create de emitent, în condițiile legii;

18. *titlu de stat pe termen mediu sau lung* — obligațiune de stat cu o scadență de peste 1 an și maximum 5 ani de la emisiune, respectiv de peste 5 ani de la emisiune, fie purtătoare de dobândă, fie cu discount, emis conform clauzelor împrumutului de stat;

19. *titlu de stat cu dobândă* — titlul de stat care are o valoare nominală la care se plătește o dobândă stabilită, la date specificate;

20. *titlu de stat cu discount* — titlul de stat fără cupon de dobândă, care este vândut la o valoare mai mică decât valoarea sa nominală;

21. *capital aferent titlurilor de stat purtătoare de dobândă* — suma împrumutată de la cel care oferă împrumutul, la data efectuării emisiunii titlurilor de stat purtătoare de dobândă;

22. *capital aferent titlurilor de stat cu discount* — suma împrumutată de la cel care oferă împrumutul, la data efectuării emisiunii titlurilor de stat cu discount, la valoarea care reprezintă prețul titlurilor de stat cu discount;

23. *autorizare bugetară permanentă* — autorizarea Guvernului de a majora, în situații excepționale, prevederile bugetare din bugetul de stat aferente plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente datoriei publice prin diminuarea corespunzătoare a prevederilor bugetare de la alte capitole bugetare;

24. *titlu de stat dematerializat* — titlul de stat care se evidențiază prin înregistrare în cont;

25. *titlu de stat materializat* — titlul de stat în formă fizică;

26. *sistem de înregistrare în cont* — sistemul operațional prin intermediul căruia titlurile de stat sunt emise în formă dematerializată, înregistrarea lor fiind efectuată de către Ministerul Finanțelor Publice sau de agentul desemnat de acesta;

27. *prețul titlului de stat* — suma plătită de cumpărătorii titlurilor de stat;

28. *valoarea nominală a titlului de stat* — valoarea unui titlu de stat, rambursabilă la scadență;

29. *primă* — diferența dintre prețul unui titlu de stat la emisiune și valoarea sa nominală, dacă prețul este mai mare decât valoarea nominală;

30. *discount* — diferența dintre prețul unui titlu de stat la emisiune și valoarea sa nominală, dacă prețul este mai mic decât valoarea nominală;

31. *rata dobânzii* — dobânda exprimată în procente pe an, plătită pentru capitalul unui împrumut sau titlu de stat purtător de dobândă;

32. *rata variabilă a dobânzii* — rata dobânzii unui împrumut sau titlu de stat purtător de dobândă, care se modifică la intervale de timp, în conformitate cu un indice, o formulă sau un alt criteriu, după cum este prevăzut în clauzele contractului de împrumut sau ale prospectului de emisiune;

33. *data scadenței* — data la care valoarea nominală și ultima tranșă de dobândă, aferente unui împrumut sau titlu de stat purtător de dobândă, ori valoarea nominală a unui titlu de stat cu discount devin exigibile, în conformitate cu

clauzele contractului de împrumut sau ale prospectului de emisiune;

34. *data plății dobânzii* — data desemnată pentru plata dobânzii aferente unui împrumut sau unei anumite serii de titluri de stat, purtătoare de dobândă;

35. *data rambursării în avans* — data rambursării unui împrumut, anterioară scadenței acestuia;

36. *fond de risc* — fondul constituit la Ministerul Finanțelor Publice din sumele provenite din comisioanele primite de la beneficiarii împrumuturilor contractate de stat prin Ministerul Finanțelor Publice și subîmprumutate acestora și ale celor garantate de stat prin Ministerul Finanțelor Publice, precum și din alte surse prevăzute de lege;

37. *Comitetul Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior* — organismul care examinează și avizează, potrivit competențelor, emiterea de garanții de stat pentru împrumuturile contractate de agenții economici, precum și subîmprumuturile acordate de către Ministerul Finanțelor Publice, ale cărei componență și competențe se aprobă prin hotărâre a Guvernului;

38. *Comisia de Autorizare a Împrumuturilor Locale* — comisie care examinează și avizează, potrivit competențelor, contractarea de împrumuturi și emiterea de garanții de către autoritățile administrației publice locale, ale cărei componență și competențe se aprobă prin hotărâre a Guvernului;

39. *plafon de îndatorare publică* — totalitatea obligațiilor financiare pe care le pot contracta și garanta autoritățile administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale pe o perioadă de 1 an, care este stabilit anual prin lege. Plafonul de îndatorare publică cuprinde plafonul de îndatorare publică internă și plafonul de îndatorare publică externă, care se stabilesc ca sumă maximă a împrumuturilor interne, respectiv externe pe care le pot contracta și garanta autoritățile administrației publice centrale și autoritățile publice locale pe o perioadă de 1 an;

40. *scrisoare de garanție* — documentul care atestă garanția de stat;

41. *contul curent general al Trezoreriei Statului* — contul în care statul colectează toate veniturile publice și din care se efectuează toate cheltuielile publice, dacă nu este prevăzut altfel prin lege;

42. *instituție financiară internațională* — organizație internațională multilaterală, constituită în scopul dezvoltării relațiilor economice și financiare dintre state, al promovării cooperării monetare internaționale, al facilitării dezvoltării comerțului internațional, care operează în concordanță cu principiile bancare și comerciale, acordă credite și garanții pentru proiectele de dezvoltare economică, socială și de investiții în domeniile public și privat, în țările afiliate la acest organism;

43. *beneficiar final al acordului de împrumut subsidiar* — orice agent economic sau autoritate a administrației publice, desemnate prin hotărâre a Guvernului sau prin lege de ratificare a împrumutului, după caz;

44. *beneficiar de garanție de stat* — orice agent economic sau autoritate a administrației publice, desemnate prin hotărâre a Guvernului, pentru care se prevede ca rambursarea împrumutului garantat de stat să se facă din surse proprii, fără a afecta bugetul general consolidat, sau, în cazul garanțiilor acordate autorităților administrației publice locale, se prevede ca rambursarea împrumutului garantat de stat să se facă din surse ale bugetelor locale;

45. *buget general consolidat* — conform definiției prevăzute la art. 2 pct. 7 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare;

46. *operațiune la vedere (spot)* — operațiune de vânzare/cumpărare de valută, cu decontare în maximum 2 zile de la data încheierii tranzacției, la cursul valutar stabilit între părți (curs spot), dacă părțile nu convin altfel;

47. *operațiune la termen (forward)* — operațiune de vânzare/cumpărare de valută cu decontare într-un termen mai mare de 2 zile lucrătoare de la data încheierii tranzacției, la cursul valutar stabilit între părți (curs forward). În cazul în care aceasta este o zi nelucrătoare, decontarea are loc în următoarea zi lucrătoare, dacă părțile nu convin altfel;

48. *swap valutar* — operațiune de cumpărare și vânzare simultană a aceleiași sume în valută cu aceeași contrapartidă, cu decontarea la două date de valută diferite (de regulă, spot și forward), la cursuri de schimb stabilite (spot și forward) la data tranzacției;

49. *swap pe rata dobânzii* — operațiune de schimbare a ratei de dobândă, pe baza unui acord contractual între două părți, prin care fiecare parte este de acord să facă plăți periodice celeilalte părți, într-un interval definit de timp, în aceeași valută, reprezentând dobânda calculată în baza unei rate fixe, pentru o parte, și variabile, pentru cealaltă parte, aplicabile la același capital;

50. *data valutei* — data la care se face decontarea tranzacției;

51. *datatranzacției* — data la care se încheie tranzacția;

52. *schimbarea valutei de contract a unui împrumut* — decizia Ministerului Finanțelor Publice de redenominare valutară a unui împrumut și a condițiilor financiare, în baza condițiilor de piață, de comun acord cu împrumutătorul;

53. *redeschiderea emisiunilor de titluri de stat* — operațiunea prin care Ministerul Finanțelor Publice decide atragerea de sume suplimentare de la investitori, prin intermediul unei emisiuni de titluri de stat aflate deja în portofoliul acestuia.

ARTICOLUL 3

Contractarea datoriei publice

(1) Guvernul este autorizat să contracteze împrumuturi de stat interne și externe numai prin Ministerul Finanțelor Publice, în următoarele scopuri:

a) finanțarea deficitului bugetului de stat, finanțarea temporară a deficitelor din anii precedenți ale bugetului asigurărilor sociale de stat, până la alocarea de sume cu această destinație, finanțarea deficitelor temporare ale bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat și bugetului Trezoreriei Statului din exercițiul curent și refinanțarea datoriei publice guvernamentale, în condiții acceptate de Ministerul Finanțelor Publice;

b) menținerea în permanență a unui sold corespunzător în contul curent general al Trezoreriei Statului, stabilit de Ministerul Finanțelor Publice;

c) finanțarea unor proiecte sau a altor necesități aprobate prin hotărâre a Guvernului;

d) susținerea balanței de plăți și a rezervei valutare;

e) alte situații prevăzute de lege.

(2) Guvernul este autorizat să garanteze împrumuturi interne și externe numai prin Ministerul Finanțelor Publice, contractate în scopuri prioritare pentru economia românească, stabilite, pentru fiecare caz în parte, prin hotărâre a Guvernului. Garanțiile de stat pot fi acordate numai pentru împrumuturi a căror rambursare se prevede a se face exclusiv din surse proprii, respectiv din bugetele locale, în cazul autorităților administrației publice locale.

(3) Împrumuturile contractate sau garantate de autoritățile administrației publice locale fac parte din datoria

publică a României, dar nu reprezintă obligații ale Guvernului, iar plata serviciului datoriei publice aferentă acestor împrumuturi se va efectua exclusiv din bugetele locale și prin împrumuturi pentru refinanțarea datoriei publice locale.

(4) Autoritățile administrației publice locale pot contracta sau garanta împrumuturi interne și/sau externe pe termen scurt, mediu și lung, pentru realizarea de investiții publice de interes local, precum și pentru refinanțarea datoriei publice locale, potrivit legii, numai cu avizul Comisiei de Autorizare a Împrumuturilor Locale; raportarea și înregistrarea datoriei publice locale se fac conform normelor metodologice emise de Ministerul Finanțelor Publice.

(5) Modalitatea de contractare pentru fiecare tip de instrument al datoriei publice se aprobă prin normele metodologice emise în aplicarea prezentei legi.

ARTICOLUL 4

Rambursarea datoriei publice guvernamentale

(1) Rambursarea datoriei publice guvernamentale reprezintă o obligație necondiționată și irevocabilă a statului de plată a capitalului, a dobânzilor și a altor costuri aferente împrumuturilor contractate sau garantate; comisioanele, valoarea discountului, cheltuielile cu plata altor servicii legate de contractarea împrumuturilor de stat, precum și cheltuielile aferente serviciilor prestate de agențiile de rating pentru evaluarea riscului de țară vor fi plătite din bugetul de stat.

(2) În vederea plății serviciului datoriei publice guvernamentale se acordă autorizare bugetară permanentă pentru efectuarea acestor cheltuieli.

(3) În conformitate cu prevederile legale, sursele de plată pentru serviciul datoriei publice guvernamentale sunt, după caz, următoarele:

a) disponibilitățile contului curent general al Trezoreriei Statului;

b) împrumuturile de stat pentru finanțarea și refinanțarea datoriei publice guvernamentale;

c) cheltuielile prevăzute cu această destinație în bugetul de stat;

d) sumele încasate de către instituțiile financiare mandatate de Ministerul Finanțelor Publice pentru a administra împrumuturile externe contractate de acesta, în numele și în contul statului, de la beneficiarii finali de împrumuturi;

e) sumele încasate de Ministerul Finanțelor Publice de la beneficiarii finali ai împrumuturilor, în baza acordurilor de împrumut subsidiar, încheiate în condițiile acordurilor de împrumut intervenite între statul român și creditorii;

f) sumele prevăzute în bugetele beneficiarilor finali, în baza acordurilor de împrumut subsidiar și a acordurilor de împrumut subsidiar și garanție încheiate între Ministerul Finanțelor Publice, autoritățile administrației publice locale și agenții economici de sub autoritatea acestora, în condițiile acordurilor de împrumut intervenite între statul român și creditorii;

g) sumele prevăzute în bugetele agenților economici care au contractat împrumuturi cu garanția statului;

h) fondul de risc, pentru situațiile în care sunt executate garanțiile emise de Ministerul Finanțelor Publice sau în cazul în care beneficiarii finali ai împrumuturilor directe și subîmprumutate nu își onorează obligațiile prevăzute în acordurile de împrumut subsidiar sau în acordurile de împrumut subsidiar și garanție;

i) alte surse, în condițiile legii.

(4) Rambursarea ratelor de capital aferente serviciului datoriei publice guvernamentale directe se face prin refinanțarea acestora de către Ministerul Finanțelor Publice.

(5) Dacă data la care trebuie efectuată una dintre plățile aferente serviciului datoriei publice este o zi de sărbătoare sau o zi nelucrătoare, plata va fi efectuată în prima zi lucrătoare după data scadenței plății, dacă în acordul de împrumut sau în prospectul de emisiune pentru titlurile de stat nu se prevede altfel, fără obligarea la dobânzi moratorii. Titlurile de stat care se regăsesc în această situație vor rămâne în proprietatea deținătorului înregistrat și nu pot fi tranzacționate.

ARTICOLUL 5

Instrumentele datoriei publice guvernamentale

Instrumentele datoriei publice guvernamentale includ, fără a se limita la acestea:

a) titluri de stat emise pe piața internă sau externă;

b) împrumuturi de stat de la bănci, de la alte instituții de credit, persoane juridice române sau străine, în condiții rezultate în urma negocierilor;

c) împrumuturi de stat de la guverne și agenții guvernamentale străine, instituții financiare internaționale sau de la alte organizații internaționale;

d) împrumuturi temporare din disponibilitățile contului curent general al Trezoreriei Statului, în condițiile legii;

e) garanții de stat.

CAPITOLUL II

Datoria publică guvernamentală directă

ARTICOLUL 6

Titlurile de stat

(1) Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să emită titluri de stat, exprimate în monedă națională și în valută, atât pe piața internă, cât și pe piața externă, la momentele și în cuantumul considerate oportune, în scopul îndeplinirii obiectivelor prevăzute la art. 18.

(2) Titlurile de stat pot fi emise:

a) în formă materializată, ca înscrisuri imprimate, cuprinzând mențiuni obligatorii referitoare la emitent, valoarea nominală, rata dobânzii sau a discountului, scadența, modul de transmitere și alte elemente specifice fiecărei categorii de titluri; aceste instrumente pot fi utilizate de către deținători drept garanții pentru împrumuturi;

b) în formă dematerializată, ca titluri pentru care emisiunea, probațiunea și transmiterea drepturilor încorporate se evidențiază prin înscriere în sistemul de înregistrare în cont; aceste instrumente pot fi utilizate de către deținători drept garanții pentru împrumuturi.

(3) Ministerul Finanțelor Publice poate delega unor agenți sau altor instituții, pe bază de convenție, atribuții operaționale privind emisiunea de titluri de stat.

(4) Titlurile de stat dematerializate și cele emise în formă materializată sunt instrumente negociabile sau nenegociabile.

(5) Titlurile de stat pot fi emise pe termen scurt, mediu sau lung.

(6) Titlurile de stat vor fi oferite spre vânzare sub condiția ca oferta să includă cel puțin următoarele elemente:

a) denumirea, data emisiunii și valoarea titlurilor de stat oferite;

b) forma împrumutului de stat reprezentat prin titlurile aferente — cu discount sau purtător de dobândă;

c) rata dobânzii, metoda de calcul și datele la care se plătește dobânda, dacă este cazul;

d) data scadenței și opțiunile încorporate, dacă este cazul.

(7) În luna decembrie a fiecărui an, Ministerul Finanțelor Publice va anunța programul de emisiune a titlurilor de stat pe piața internă și externă pentru anul următor. Acest program poate fi modificat, în cursul anului, în funcție de evoluțiile piețelor financiare.

(8) Ministerul Finanțelor Publice, Banca Națională a României și Comisia Națională a Valorilor Mobiliare elaborează norme de reglementare a activităților și operațiunilor pe piața primară și secundară a titlurilor de stat în România.

(9) Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să ofere compensații pentru titlurile de stat, emise în formă materializată, care au fost pierdute, furate, distruse sau deteriorate, sub condiția ca titlul de stat să fie identificabil prin serie, număr și descriere, în conformitate cu reglementările în vigoare, iar deținătorul să fi efectuat formalitățile de publicitate, în condițiile legii.

ARTICOLUL 7

Contractarea datoriei publice guvernamentale directe

Guvernul este autorizat să contracteze datorie publică guvernamentală directă numai prin Ministerul Finanțelor Publice, folosind instrumentele prevăzute la art. 5 lit. a)—d), fără a se limita la acestea.

ARTICOLUL 8

Subîmprumutarea împrumuturilor directe

(1) Guvernul este autorizat să contracteze în mod direct împrumuturi de la instituțiile financiare internaționale sau de la alți creditori, numai prin Ministerul Finanțelor Publice, pe care să le subîmprumute unor beneficiari finali, în scopul realizării proiectelor sau programelor de importanță prioritară pentru România, aprobate prin hotărâre a Guvernului sau prin lege de ratificare a împrumutului, după caz.

(2) Subîmprumutarea împrumuturilor contractate de Guvern, prin Ministerul Finanțelor Publice, în numele statului, beneficiarilor finali se face pe baza unor acorduri de împrumut subsidiar încheiate între Ministerul Finanțelor Publice și aceștia sau, după caz, în baza unor acorduri de împrumut subsidiar și garanție, încheiate între Ministerul Finanțelor Publice, pe de o parte, autoritățile administrației publice locale coordonatoare ale activității beneficiarilor finali și, după caz, garante ale sumelor subîmprumutate acestora și beneficiarii finali ai împrumutului, pe de altă parte.

(3) Încheierea acordului de împrumut subsidiar sau a acordului de împrumut subsidiar și de garanție este condiționată de avizul Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior, pentru împrumuturile a căror rambursare se face exclusiv din surse proprii ale agentului economic, sau de avizul Comisiei de Autorizare a Împrumuturilor Locale, în cazul în care subîmprumutat este o autoritate a administrației publice locale.

ARTICOLUL 9

Administrarea împrumuturilor externe de către instituțiile financiare

(1) Ministerul Finanțelor Publice, în numele statului român și în baza prevederilor din acordurile de împrumut și din acordurile de împrumut subsidiar, poate mandata o

instituție financiară să administreze împrumuturi externe, în condițiile stabilite prin acordul de administrare. Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să plătească în schimbul acestui serviciu un comision de administrare.

(2) Împrumuturile externe contractate de Ministerul Finanțelor Publice, în numele statului român, a căror administrare a fost mandatată unei instituții financiare, vor fi plătite de către beneficiarii finali de subîmprumut Ministerului Finanțelor Publice sau, după caz, instituției financiare, în condițiile stabilite prin acordul de administrare și prin acordurile de împrumut subsidiar sau acordurile de împrumut subsidiar și de garanție.

(3) Ministerul Finanțelor Publice percepe de la instituțiile financiare sau de la beneficiarii finali un comision pentru alimentarea fondului de risc, în condițiile prezentei legi, dacă legea de ratificare a împrumutului nu prevede altfel.

CAPITOLUL III

Gestiunea garanțiilor de stat și a subîmprumuturilor

ARTICOLUL 10

Emiterea garanțiilor de stat

(1) Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să emită garanții de stat pentru împrumuturi contractate de orice agent economic sau autoritate a administrației publice, desemnate prin hotărâre a Guvernului, pentru care se prevede ca rambursarea împrumutului garantat de stat să se facă din surse proprii, fără a afecta bugetul general consolidat, sau, în cazul garanțiilor acordate autorităților administrației publice locale, se prevede ca rambursarea împrumutului garantat de stat să se facă din surse ale bugetelor locale, numai cu avizul Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior, respectiv a Comisiei de Autorizare a Împrumuturilor Locale, precum și în condițiile impuse de alte legi speciale.

(2) Banca de Export-Import a României — S.A.— Eximbank — va analiza și va supune spre avizare Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior numai proiectele a căror finanțare este autorizată prin hotărâre a Guvernului pentru a fi garantată de stat, cu avizul de principiu al Ministerului Finanțelor Publice.

(3) Metodologia de lucru pentru Banca de Export-Import a României — S.A.—Eximbank, precum și a Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior în materie de avizare a acordării de subîmprumuturi sau garanții de stat de Ministerul Finanțelor Publice va fi stabilită prin hotărâre a Guvernului, care intră în vigoare o dată cu prezenta lege.

ARTICOLUL 11

Procedura emiterii garanțiilor de stat

(1) Emiterea garanțiilor de stat este condiționată de acceptarea de către Ministerul Finanțelor Publice a clauzelor cuprinse în contractele de împrumut încheiate între potențialul beneficiar al garanției și instituțiile creditoare, precum și de avizul Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior sau al Comisiei de Autorizare a Împrumuturilor Locale, după caz.

(2) Între Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de garant, și beneficiarul garanției se încheie o convenție în care sunt stipulate drepturile și obligațiile părților semnatare, inclusiv cele referitoare la plata comisionului de risc.

(3) Ministerul Finanțelor Publice emite, în favoarea instituției creditoare, scrisoarea de garanție, în care se specifică termenii și condițiile în care se acordă garanția.

(4) Procedura emiterii garanțiilor de stat se va stabili prin norme elaborate de Ministerul Finanțelor Publice și aprobate de Guvern.

(5) Pot fi acordate garanții de stat și în baza prevederilor unor legi speciale.

ARTICOLUL 12

Obligația de a onora garanțiile de stat

(1) Garanția de stat reprezintă o obligație a statului român, care se execută în cazul în care beneficiarul împrumutului nu are capacitatea să achite, în întregime sau parțial, împrumutul, dobânda, comisioanele și alte costuri stabilite în conformitate cu condițiile împrumutului garantat.

(2) În cazul în care garanția de stat devine exigibilă, Ministerul Finanțelor Publice este obligat să efectueze, din fondul de risc, către instituția creditoare, plata sau plățile datorate de debitorul garantat, în conformitate cu prevederile scrisorii de garanție emise.

(3) În cazul în care garanția de stat emisă în baza unei legi speciale devine exigibilă, Ministerul Finanțelor Publice este obligat să efectueze, din surse bugetare, dacă legea nu prevede altfel, plata sau plățile datorate, în conformitate cu prevederile scrisorii de garanție emise.

ARTICOLUL 13

Fondul de risc

(1) Pentru acoperirea riscurilor financiare care decurg din garantarea de către stat a împrumuturilor contractate de persoanele juridice de la instituțiile creditoare, precum și din împrumuturile contractate direct de stat și subîmprumutate beneficiarilor finali se constituie fondul de risc.

(2) Fondul de risc se constituie din:

a) sumele încasate sub formă de comisioane de la beneficiarii împrumuturilor garantate de stat sau subîmprumutate, cu excepția autorităților administrației publice, pentru ambele cazuri, de la care nu se percepe comision la fondul de risc;

b) dobânzi la disponibilitățile aflate în contul fondului de risc;

c) dobânzi și penalități de întârziere, la nivelul celor prevăzute pentru neplata în termen a obligațiilor fiscale, aplicate pentru neplata în termen, de către beneficiarii finali ai împrumuturilor garantate de stat sau subîmprumutate, a comisioanelor la fondul de risc și, respectiv, a ratelor scadente, dobânzilor, comisioanelor și a altor costuri aferente ale împrumutului;

d) fonduri alocate de la bugetul de stat în acest scop;

e) alte surse legal constituite.

(3) Sumele aflate în fondul de risc sunt destinate achitării obligațiilor aferente garanțiilor de stat și celor aferente acordurilor de împrumut subsidiar sau acordurilor de împrumut subsidiar și de garanție, în cazul în care beneficiarii finali nu dispun de resurse financiare proprii pentru achitarea obligațiilor de plată.

(4) Fondul de risc se gestionează de către Ministerul Finanțelor Publice, în condițiile legii, prin contul curent general al Trezoreriei Statului, avându-se în vedere siguranța, lichiditatea și rentabilitatea fondurilor, în această ordine și prioritate. Modul de gestionare a fondului de risc, precum și reflectarea în contabilitatea Trezoreriei Statului și în contabilitatea persoanelor juridice a operațiunilor legate de acordarea de garanții de stat și subîmprumuturi se

stabilesc prin norme emise de către Ministerul Finanțelor Publice.

ARTICOLUL 14

Determinarea comisionului de risc

(1) Pe baza analizei economice și financiare a documentației, prezentate de persoana juridică solicitantă de garanție de stat sau subîmprumut, Ministerul Finanțelor Publice sau alt agent desemnat, la solicitarea acestuia, determină gradul de risc al solicitantului.

(2) În funcție de gradul de risc, stabilit conform alin. (1), Ministerul Finanțelor Publice determină quantumul comisionului de risc, în procente. Suma datorată se determină prin aplicarea cotei procentuale la valoarea împrumutului garantat sau subîmprumutat.

(3) Comisionul de risc reprezintă suma datorată la fondul de risc de beneficiarul unui împrumut garantat sau subîmprumutat, în quantumul și la termenele stipulate în convenția de garantare, acordul de împrumut subsidiar sau acordul de împrumut subsidiar și de garanție, încheiate cu Ministerul Finanțelor Publice.

(4) Ministerul Finanțelor Publice emite norme tehnice, aprobate prin ordin al ministrului, pentru determinarea comisionului de risc, care intră în vigoare o dată cu prezenta lege.

ARTICOLUL 15

Execuția garanțiilor de stat și achitarea împrumuturilor directe

(1) Beneficiarul garanției de stat va informa Ministerul Finanțelor Publice și va proba în scris, cu documente justificative, declarând pe propria răspundere, cu cel puțin 10 zile calendaristice înainte de data scadenței, asupra lipsei disponibilităților bănești necesare achitării sumelor scadente.

(2) Dacă beneficiarul garanției de stat nu își poate îndeplini obligația de plată, conform acordului de împrumut, acesta poate prezenta Ministerului Finanțelor Publice o cerere de plată, pentru ca acesta din urmă să plătească sumele convenite creditorului, în conformitate cu prevederile scrisorii de garanție. Cererea de plată va include: ratele de credit datorate, dobânzile și alte costuri, precum și data plăților ce urmează să fie făcute instituției creditoare, de către Ministerul Finanțelor Publice, în conformitate cu termenii scrisorii de garanție.

(3) În cazul în care specificațiile din cererea de plată sunt în conformitate cu clauzele scrisorii de garanție, Ministerul Finanțelor Publice va dispune transferarea sumei sau sumelor solicitate, din fondul de risc în contul indicat de garantat și de instituția creditoare, la data specificată în cerere.

(4) În cazul garanțiilor pentru împrumuturile în valută, Ministerul Finanțelor Publice va cumpăra de la Banca Națională a României valuta necesară în vederea efectuării plăților scadente către instituția creditoare. Plata contravalorii în lei a valutei se va asigura din fondul de risc, în aceeași zi în care este cumpărată valuta, la cursul valutar stabilit de Banca Națională a României valabil în ziua respectivă.

(5) Obligația de rambursare a împrumuturilor directe contractate de Guvern prin Ministerul Finanțelor Publice revine Ministerului Finanțelor Publice. Acesta poate delega această atribuție beneficiarilor finali ai acordurilor de împrumut subsidiar sau a acordurilor de împrumut subsidiar și de garanție.

(6) Sursele de plată pentru fondurile ce au făcut obiectul unor acorduri de împrumut subsidiar sau împrumut

subsidiar și de garanție sunt constituite în baza prevederilor acestor acorduri. În situația în care beneficiarii finali sau garanții acestora, în cazul acordurilor de împrumut subsidiar și de garanție, nu dispun de sursele financiare necesare onorării obligațiilor, sursa o constituie fondul de risc.

(7) Prevederile alin. (1)–(4) se aplică în mod corespunzător și în cazul acordurilor de împrumut subsidiar și al acordurilor de împrumut subsidiar și de garanție.

ARTICOLUL 16

Încetarea valabilității garanției de stat

(1) Încetarea valabilității garanției de stat se produce atunci când:

a) obligațiile aferente împrumutului garantat de stat sunt achitate în totalitate de către beneficiarul acestuia sau de un terț;

b) Ministerul Finanțelor Publice efectuează plata sau plățile, până la stingere, instituției creditoare, în numele beneficiarului de garanție de stat;

c) termenul de valabilitate stipulat în scrisoarea de garanție a expirat;

d) alte condiții prevăzute expres în scrisoarea de garanție.

(2) Stingerea obligațiilor ce decurg din contractul de împrumut atrage încetarea valabilității scrisorii de garanție, care se restituie emitentului, respectiv Ministerului Finanțelor Publice, în termen de 10 zile de la îndeplinirea uneia dintre condițiile prevăzute la alin. (1).

ARTICOLUL 17

Recuperarea sumelor plătite de Ministerul Finanțelor Publice în contul garanțiilor de stat și al acordurilor de împrumut subsidiar

(1) După efectuarea de către Ministerul Finanțelor Publice a plății sau a plăților generate de execuția garanției de stat sau de acordurile de împrumut subsidiar, respectiv de acordurile de împrumut subsidiar și de garanție, beneficiarul împrumutului garantat sau subîmprumutului are obligația să restituie Ministerului Finanțelor Publice echivalentul cheltuielilor efectuate de acesta, în conformitate cu prevederile convenției de garantare, al acordului de împrumut subsidiar, respectiv al acordului de împrumut subsidiar și de garanție, încheiate între beneficiarul împrumutului și Ministerul Finanțelor Publice. Convenția de garantare, acordul de împrumut subsidiar sau acordul de împrumut subsidiar și garanție încheiate între Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de garant sau subîmprumutător, și beneficiarul împrumutului constituie titlu executoriu.

(2) Recuperarea sumelor plătite conform alin. (1) se efectuează în conformitate cu legislația în vigoare privind colectarea creanțelor fiscale, de către organele fiscale competente, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Cu sumele recuperate în condițiile prezentului articol se reîntregește disponibilul fondului de risc.

CAPITOLUL IV

Administrarea datoriei publice guvernamentale

ARTICOLUL 18

Obiectivele procesului de administrare a datoriei publice guvernamentale

În procesul contractării și administrării datoriei publice guvernamentale, Ministerul Finanțelor Publice urmărește,

ținând cont de condițiile de piață, următoarele obiective, fără a se limita la acestea:

a) optimizarea lichidităților pentru efectuarea cheltuielilor bugetare;

b) limitarea riscului de refinanțare;

c) optimizarea ponderii în portofoliu a titlurilor de stat negociabile;

d) administrarea riscului de curs valutar și a riscului de dobândă;

e) constituirea dobânzilor la titlurile de stat în dobânzi de referință pentru activitatea de intermediere financiară din România;

f) diversificarea bazei de creditori;

g) optimizarea cheltuielilor bugetare cu datoria publică în funcție de celelalte obiective.

ARTICOLUL 19

Atribuțiile Ministerului Finanțelor Publice în administrarea datoriei publice guvernamentale

Ministerul Finanțelor Publice este singurul contractant și administrator al datoriei publice guvernamentale, directe și garantate, și are, pentru îndeplinirea acestui scop, autoritatea de a întreprinde următoarele:

a) estimează necesarul de lichiditate pentru realizarea cheltuielilor sectorului bugetar;

b) contractează direct, în numele statului, administrează și rambursează împrumuturile de stat, inclusiv costurile aferente;

c) emite scrisori de garanție pentru împrumuturi;

d) elaborează proiectul legii anuale privind plafonul de îndatorare publică și alte acte normative ce decurg din prezenta lege;

e) stabilește, în condițiile pieței, termenii pentru finanțarea și refinanțarea datoriei publice și se asigură că noile împrumuturi se încadrează în plafonul anual de îndatorare publică;

f) efectuează operațiuni în scopul administrării riscurilor asociate portofoliului datoriei publice guvernamentale;

g) coordonează relațiile cu agențiile internaționale de rating în scopul evaluării riscului de țară;

h) prezintă, semestrial, Guvernului și Parlamentului situația împrumuturilor contractate direct de stat și a celor garantate de stat;

i) elaborează normele prevăzute de prezenta lege în competența sa;

j) elaborează anual contul general al datoriei publice, anexă la contul general anual de execuție a bugetului de stat.

ARTICOLUL 20

Operațiuni de administrare a datoriei publice guvernamentale

(1) În scopul administrării riscurilor asociate portofoliului datoriei publice guvernamentale, Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să facă următoarele operațiuni, fără a se limita la acestea:

a) swap valutar și alte operațiuni specifice de administrare a riscului valutar;

b) swap pe rata dobânzii și alte operațiuni specifice de administrare a riscului de dobândă;

c) schimbarea valutei de contract a unui împrumut;

d) răscumpărarea titlurilor de stat pe piața secundară;

e) redeschiderea emisiunilor de titluri de stat.

(2) Veniturile, respectiv cheltuielile rezultate în urma efectuării operațiunilor de administrare a datoriei publice

guvernamentale reprezintă venituri, respectiv cheltuieli ale bugetului de stat.

ARTICOLUL 21

Banca Națională a României — agent al statului privind datoria publică guvernamentală

(1) Plata serviciului datoriei publice guvernamentale contractate de Ministerul Finanțelor Publice, în numele statului, în altă monedă decât moneda națională se poate efectua prin Banca Națională a României, pe bază de convenție. Opțional, din considerente strategice, pentru plata serviciului datoriei publice guvernamentale în valută, Ministerul Finanțelor Publice poate utiliza valuta existentă în conturile sale sau poate cumpăra de la Banca Națională a României valuta necesară plăților, la cursul valutar comunicat de Banca Națională a României valabil în ziua respectivă, și poate plăti contravaloarea în lei a acesteia în aceeași zi.

(2) Banca Națională a României sau altă instituție financiară poate exercita funcția de agent de înregistrare a datoriei publice interne sau a unor componente ale acesteia, precum și activitățile privind organizarea licitațiilor de titluri de stat pe piața internă.

ARTICOLUL 22

Comisioane

Pentru activitățile derulate de instituțiile financiare, inclusiv de către Banca Națională a României, în calitate de agent al statului pentru anumite operațiuni, Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să plătească comisioane din bugetul de stat, al căror cuantum este stabilit prin convenție între cele două părți.

ARTICOLUL 23

Utilizarea fondurilor în valută

(1) Fondurile în valută ale Ministerului Finanțelor Publice pot fi convertite în monedă națională, în momentul considerat oportun de către Ministerul Finanțelor Publice, prin Banca Națională a României, la cursul valutar comunicat de Banca Națională a României valabil în ziua respectivă.

(2) Ministerul Finanțelor Publice poate utiliza fondurile în valută contractate pentru finanțarea și refinanțarea datoriei publice guvernamentale pentru plata serviciului datoriei publice guvernamentale în valută.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

ARTICOLUL 24

Înregistrarea și raportarea datoriei publice

(1) Ministerul Finanțelor Publice ține registre în care sunt înscrise date privind datoria publică a României.

(2) Registrele vor cuprinde date privind împrumuturile contractate direct și garanțiile acordate, inclusiv valoarea acestora, nivelul ratelor dobânzilor, comisioanelor, precum

și alte informații, stabilite prin norme elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(3) Beneficiarii de împrumuturi care constituie datoria publică, în conformitate cu prevederile art. 2 pct. 4, vor raporta până la data de 15 ale lunii informații pentru luna anterioară privind împrumuturile, în structura stabilită prin norme elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

ARTICOLUL 25

Contravenții

(1) Constituie contravenții la prevederile prezentei legi următoarele fapte:

a) neraportarea informațiilor privind împrumuturile, potrivit art. 24 alin. (3);

b) nerespectarea obligației prevăzute la art. 15 alin. (1).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 50.000.000 lei la 100.000.000 lei.

ARTICOLUL 26

Constatarea și sancționarea contravențiilor

(1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către organele fiscale competente, în condițiile legii.

(2) În măsura în care prezenta lege nu dispune altfel, contravențiilor prevăzute la art. 25 li se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.

ARTICOLUL 27

Infrațiuni

Constituie infrațiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 1 lună la 3 luni sau amendă de la 50.000.000 lei la 100.000.000 lei următoarele fapte:

a) utilizarea fondurilor în lei și în valută, provenite din subîmprumuturi și împrumuturi garantate de stat în alte scopuri decât cele pentru care au fost aprobate și garantate;

b) furnizarea de date eronate pentru fundamentarea documentației prezentate, în vederea obținerii avizelor necesare pentru acordarea garanțiilor sau a subîmprumuturilor, în condițiile prezentei legi.

ARTICOLUL 28

Norme metodologice

La propunerea Ministerului Finanțelor Publice, Guvernul va aproba norme metodologice de aplicare, care intră în vigoare o dată cu prezenta lege.

ARTICOLUL 29

Intrare în vigoare, abrogări

(1) Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2005, cu excepția art. 14 alin. (4) și a art. 28, care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea datoriei publice nr. 81/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 17 mai 1999, precum și prevederile art. 2 pct. 22, art. 57 alin. (3) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 19 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 108/2004.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 28 iunie 2004.
Nr. 313.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii datoriei publice

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea datoriei publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 26 iunie 2004.
Nr. 533.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic.— Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16 din 27 martie 2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 5 aprilie 2003, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I, punctul 2 va avea următorul cuprins:

„2. *Părțile introductive ale punctelor 1—5 din articolul 3 vor avea următorul cuprins:*

1. Bunuri arheologice și istoric-documentare de valoare excepțională, precum:

.....

2. Bunuri cu semnificație artistică, de valoare excepțională, precum:

.....

3. Bunuri cu semnificație etnografică, de valoare excepțională, precum:

.....

4. Bunuri de importanță științifică, de valoare excepțională, precum:

.....

5. Bunuri de importanță tehnică, de valoare excepțională, precum:

.....“

2. La articolul I punctul 3, litera c) a articolului 4 va avea următorul cuprins:

„c) colecțiile cultelor religioase și ale instituțiilor ecleziastice.“

3. La articolul I, după punctul 15 se introduce un punct nou, punctul 15¹, cu următorul cuprins:

„15¹. — După articolul 40 se introduce un articol nou, art. 40¹, cu următorul cuprins:

Art. 40¹. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (2), bunurile clasate, aflate în domeniul privat al statului, respectiv al județelor, municipiilor, orașelor și comunelor, pot fi exportate definitiv, numai în cadrul unui schimb de bunuri culturale de aceeași importanță și semnificație culturală și numai în cazuri cu totul excepționale, în care prevalează interesul național, istoric, științific sau cultural.

(2) Schimbul prevăzut la alin. (1) este aprobat prin hotărâre a Guvernului, respectiv a consiliului județean sau local, după caz, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.

(3) Bunul cultural obținut prin schimbul prevăzut la alin. (1) urmează regimul juridic al bunului dat în schimb.“

4. La articolul I, punctul 17, titlul capitolului VIII¹ va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL VIII¹”

Restituirea bunurilor culturale mobile care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene“

5. La articolul I punctul 17, alineatul (1) al articolului 58⁵ va avea următorul cuprins:

„Art. 58⁵. — (1) Orice stat membru al Uniunii Europene poate cere statului român, în condițiile Legii nr. 704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală, efectuarea de cercetări în vederea descoperirii locului unde se află, precum și a posesorului sau a detentorului unui bun cultural determinat. Cererea trebuie să cuprindă date cu privire la identificarea și descrierea bunului cultural care face obiectul solicitării, precum și informații cu privire la localizarea efectivă sau prezumtivă a acestuia.“

6. La articolul I, punctul 17 alineatele (3) și (4) ale articolului 58⁹ vor avea următorul cuprins:

„(3) Sentința Curții de Apel București prin care se dispun restituirea bunului cultural și acordarea despăgubirilor prevăzute la alin. (2) poate fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție în termen de 15 zile de la comunicare. Înalta Curte de Casație și Justiție va judeca recursul de urgență.

(4) În cazul admitterii recursului prevăzut la alin. (3), Înalta Curte de Casație și Justiție, casând sentința, va rejudeca litigiul în fond.“

7. La articolul I, după punctul 17 se introduce un punct nou, punctul 17¹, cu următorul cuprins:

„17¹. — După capitolul VIII¹ se introduce un capitol nou, capitolul VIII², cu următorul cuprins:

CAPITOLUL VIII²

Recuperarea bunurilor culturale mobile care au părăsit ilegal teritoriul României

Art. 58¹². — (1) Statul român are obligația de a cere, în condițiile legii, oricărui stat efectuarea de cercetări în vederea descoperirii locului unde se află, precum și a identificării posesorului sau detentorului unui bun cultural determinat care a părăsit ilegal teritoriul României; cererea trebuie să cuprindă date cu privire la descrierea bunului cultural, precum și informații cu privire la localizarea prezumtivă a bunului cultural în cauză.

(2) Recuperarea bunului cultural astfel identificat în condițiile alin. (1) se realizează conform procedurilor legale convenite între părți.

(3) Prevederile art. 58³ se aplică în mod corespunzător bunurilor culturale mobile din România care fac obiectul prezentului capitol.“

8. La articolul I, după punctul 24 se introduce un punct nou, punctul 24¹, cu următorul cuprins:

„24¹. — Articolul 80 va avea următorul cuprins:

Art. 80. — (1) Bunurile culturale mobile depuse în custodia unor instituții publice după data de 31 decembrie 1947 vor fi restituite de către instituțiile deținătoare persoanelor fizice sau juridice care le-au depus, potrivit dreptului comun, la cererea scrisă a acestora, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.

(2) Bunurile culturale mobile preluate înainte de 6 septembrie 1940 de autorități ale statului nu pot fi revendicate; bunurile culturale mobile preluate ilegal de autorități ale statului după data de 6 septembrie 1940 pot fi revendicate de proprietarii de drept și vor fi restituite acestora de către instituțiile care le dețin, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive. Acțiunile în justiție pentru revendicare sunt scutite de taxe judiciare de timbru. Instituțiile deținătoare de arhive privind bunurile culturale mobile sunt obligate să permită accesul la documentele privind proveniența și preluarea acestora.

(3) Bunurile culturale mobile clasate, care fac obiectul restituirii în condițiile alin. (2), pot fi transmise proprietarilor de drept numai după garantarea în scris, de către aceștia, a respectării dispozițiilor prezentei legi.“

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 26 iunie 2004.

Nr. 534.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind dezvoltarea regională în România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prin prezenta lege se stabilesc cadrul instituțional, obiectivele, competențele și instrumentele specifice politicii de dezvoltare regională în România.

Art. 2. — (1) Politica de dezvoltare regională reprezintă ansamblul politicilor elaborate de Guvern, prin organele administrației publice centrale, de autoritățile administrației publice locale și organismele regionale specializate, cu consultarea partenerilor socioeconomiici implicați, în scopul asigurării creșterii economice și dezvoltării sociale echilibrate și durabile ale unor arii geografice constituite în regiuni de dezvoltare, al îmbunătățirii competitivității internaționale a României și al reducerii decalajelor economice și sociale existente între România și statele membre ale Uniunii Europene.

(2) Aplicarea politicilor de dezvoltare regională se realizează în concordanță cu obiectivele și prioritățile generale de dezvoltare a României, precum și cu obiectivele Uniunii Europene în domeniul coeziunii economice și sociale.

(3) Principiile care stau la baza realizării politicii de dezvoltare regională sunt:

- subsidiaritatea;
- descentralizarea;
- parteneriatul.

Art. 3. — Obiectivele de bază ale politicii de dezvoltare regională în România sunt următoarele:

a) diminuarea dezechilibrelor regionale existente prin stimularea dezvoltării echilibrate, recuperarea accelerată a întârzierilor în domeniul economic și social a zonelor mai puțin dezvoltate, ca urmare a unor condiții istorice, geografice, economice, sociale, politice, precum și preîntâmpinarea producerii de noi dezechilibre;

b) corelarea politicilor sectoriale guvernamentale la nivelul regiunilor prin stimularea inițiativelor și prin valorificarea resurselor locale și regionale, în scopul dezvoltării economico-sociale durabile și al dezvoltării culturale a acestora;

c) stimularea cooperării interregionale, interne și internaționale, transfrontaliere, inclusiv în cadrul euroregiunilor, precum și participarea regiunilor de dezvoltare la structurile și organizațiile europene care promovează dezvoltarea economico-socială și instituțională a acestora, în scopul realizării unor proiecte de interes comun, în conformitate cu acordurile internaționale la care România este parte.

Art. 4. — Obiectivele prevăzute la art. 3 se realizează prin programe care se finanțează din *Fondul național pentru dezvoltare regională* și din *Fondul pentru dezvoltare regională*, care se constituie potrivit prevederilor prezentei legi.

CAPITOLUL II

Regiunile de dezvoltare

Art. 5. — (1) În aplicarea prezentei legi, în concordanță cu obiectivele de coeziune economică și socială ale României, precum și ale Uniunii Europene în domeniul

politicilor de dezvoltare regională, pe teritoriul României sunt constituite opt regiuni de dezvoltare.

(2) Regiunile de dezvoltare nu sunt unități administrativ-teritoriale și nu au personalitate juridică.

(3) Denumirile și componența regiunilor de dezvoltare sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 6. — (1) Regiunile de dezvoltare sunt zone care cuprind teritoriile județelor în cauză, respectiv ale municipiului București, constituite în baza unor convenții încheiate între reprezentanții consiliilor județene și, după caz, ai Consiliului General al Municipiului București, și funcționează în baza prevederilor prezentei legi.

(2) Regiunile de dezvoltare constituie cadrul de elaborare, implementare și evaluare a politicilor de dezvoltare regională, precum și de culegere a datelor statistice specifice, în conformitate cu reglementările europene emise de EUROSTAT pentru nivelul al doilea de clasificare teritorială NUTS 2, existent în Uniunea Europeană.

(3) Regiunile, județele și/sau localitățile din județe care fac parte din regiuni diferite se pot asocia în scopul realizării unor obiective de interes comun, interregionale și/sau interjudețene.

CAPITOLUL III

Structuri teritoriale pentru dezvoltarea regională

Art. 7. — (1) Consiliul pentru dezvoltare regională este organismul regional deliberativ, fără personalitate juridică, care este constituit și funcționează pe principii partenoriale la nivelul fiecărei regiuni de dezvoltare, în scopul coordonării activităților de elaborare și monitorizare ce decurg din politicile de dezvoltare regională.

(2) În concordanță cu obiectivele politicii regionale, consiliul pentru dezvoltare regională are următoarele atribuții principale:

a) analizează și aprobă strategia și programele de dezvoltare regională;

b) sprijină elaborarea în parteneriat a Planului național de dezvoltare;

c) aprobă proiectele de dezvoltare regională, selecționate la nivel regional, în concordanță cu criteriile, prioritățile și metodologia elaborate de instituția națională cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale, împreună cu organismele regionale specializate;

d) transmite Consiliului național pentru dezvoltare regională, spre aprobarea finanțării, portofoliul propus de proiecte pentru care se aplică o procedură de selecție la nivel național;

e) aprobă criteriile, prioritățile, alocarea și destinațiile resurselor Fondului pentru dezvoltare regională;

f) prezintă Consiliului național pentru dezvoltare regională propuneri privind alocarea de resurse la Fondul pentru dezvoltare regională;

g) urmărește utilizarea fondurilor alocate din Fondul național pentru dezvoltare regională;

h) propune Consiliului național pentru dezvoltare regională cuantumul contribuțiilor anuale, în limita sumelor aprobate prin bugetele județelor, respectiv al municipiului București, după caz, alocate pentru Fondul pentru dezvoltare regională, pentru finanțarea obiectivelor politicilor regionale, precum și destinația și eşalonările de plată ale acestora;

i) atrage alte contribuții financiare, locale și regionale, în vederea realizării obiectivelor regionale; sursele atrase se constituie ca venituri la Fondul pentru dezvoltare regională;

j) aprobă rapoartele de activitate semestriale întocmite de agențiile pentru dezvoltare regională;

k) coordonează și sprijină dezvoltarea parteneriatelor regionale;

l) elaborează și aprobă regulamentul propriu de funcționare, în conformitate cu regulamentul-cadru de organizare și funcționare a consiliilor pentru dezvoltare regională;

m) avizează contractele, convențiile, acordurile, protocoalele, precum și alte documente similare, încheiate de către agenția pentru dezvoltare regională cu terții în domeniul specific de activitate, inclusiv cu instituțiile similare din cadrul Uniunii Europene, și informează corespunzător Consiliul național pentru dezvoltare regională;

n) aprobă statutul de organizare și funcționare a agenției pentru dezvoltare regională, precum și organigrama acesteia;

o) coordonează activitățile de mediatizare la nivel regional a politicilor și obiectivelor de dezvoltare regională, a programelor regionale finanțate de Uniunea Europeană, precum și pe cele privind utilizarea, la nivelul regiunii, a fondurilor, asigurând transparența și informarea corectă, rapidă și în timp util a cetățenilor, în special a întreprinzătorilor.

(3) Sumele reprezentând contribuțiile financiare ale consiliilor județene și, respectiv, ale Consiliului General al Municipiului București, după caz, stabilite în condițiile prezentei legi, se prevăd în bugetele anuale proprii ale acestora, în cadrul unei poziții distincte, denumită *Dezvoltare și promovare regională*.

(4) Consiliile județene, respectiv Consiliul General al Municipiului București, după caz, adoptă hotărâri în aplicarea hotărârilor consiliilor pentru dezvoltare regională, în termen de maximum 60 de zile de la primirea comunicării privind cuantumul contribuțiilor anuale, stabilite conform prevederilor art. 7 alin. (2) lit. h).

(5) Contribuțiile anuale, astfel stabilite, sunt vărsate trimestrial în Fondul pentru dezvoltare regională, administrat de agențiile pentru dezvoltare regională.

(6) Consiliul pentru dezvoltare regională este alcătuit din președinții consiliilor județene și din câte un reprezentant al fiecărei categorii de consilii locale municipale, orășenești și comunale din fiecare județ al regiunii; în cazul regiunii de dezvoltare București — Ilfov, consiliul pentru dezvoltare regională este alcătuit din președintele Consiliului Județean Ilfov, primarul general al municipiului București, din câte un reprezentant al fiecărui consiliu local de sector și din reprezentanți ai consiliilor locale din județul Ilfov, la paritate cu reprezentanții sectoarelor municipiului București.

(7) Consiliul pentru dezvoltare regională alege un președinte și un vicepreședinte, care nu pot fi reprezentanți ai aceluiași județ; aceste funcții sunt îndeplinite, prin rotație, pentru câte un mandat de un an, de către președinții consiliilor județene.

(8) În funcție de problematica supusă dezbaterii, la lucrările consiliului pentru dezvoltare regională pot participa, fără drept de vot, prefectii județelor, reprezentanți ai consiliilor locale, municipale, orășenești și comunale, ai instituțiilor și organizațiilor cu atribuții în domeniul dezvoltării

regionale, reprezentanți ai societății civile și parteneri socio-economici relevanți.

Art. 8. — (1) În fiecare regiune de dezvoltare funcționează câte o agenție pentru dezvoltare regională, organism neguvernamental, nonprofit, de utilitate publică, cu personalitate juridică, care funcționează în domeniul dezvoltării regionale. Acestea se organizează și funcționează în condițiile prezentei legi și ale statutului de organizare și funcționare, aprobat de consiliul pentru dezvoltare regională.

(2) Schimbarea sediului agenției pentru dezvoltare regională în cadrul aceleiași localități în care funcționează se aprobă de consiliul pentru dezvoltare regională, la propunerea directorului agenției pentru dezvoltare regională; schimbarea sediului agenției pentru dezvoltare regională în altă localitate, precum și schimbarea denumirii regiunilor și/sau a denumirii agenției se pot face numai cu aprobarea Consiliului național pentru dezvoltare regională.

(3) În fiecare județ component al regiunii de dezvoltare, cu excepția județului de reședință a agenției, funcționează un birou al agenției pentru dezvoltare regională.

(4) Consiliile județene asigură spații adecvate pentru sediile și spațiile agențiilor pentru dezvoltare regională și ale birourilor acestora, în județele în care acestea își au reședința sau funcționează.

(5) Coordonarea activităților agențiilor pentru dezvoltare regională în domeniul implementării politicilor de dezvoltare regională, precum și ale obiectivelor acestora se face de către instituția națională cu atribuții și responsabilități în acest domeniu.

(6) Directorul agenției pentru dezvoltare regională este numit prin concurs și este eliberat din funcție de către consiliul pentru dezvoltare regională.

(7) În elaborarea structurii organizatorice a agenției pentru dezvoltare regională, directorul acesteia aplică principiile definirii clare a funcțiilor și competențelor, precum și al separării de atribuții.

(8) În cadrul fiecărei agenții pentru dezvoltare regională se constituie o unitate de audit intern, subordonată directorului agenției și care are ca scop:

a) asigurarea obiectivă și consilierea, destinate să îmbunătățească sistemele și activitățile agenției;

b) sprijinirea îndeplinirii obiectivelor agenției printr-o abordare sistematică și metodică, prin care se evaluează și se îmbunătățește eficacitatea sistemului de conducere bazat pe gestiunea riscului, a controlului și a proceselor de administrare.

(9) Capacitatea instituțională și administrativă a agențiilor pentru dezvoltare regională de a îndeplini aceste activități, precum și atribuțiile delegate de instituția/instituțiile naționale sunt verificate prin unitățile de audit intern din cadrul fiecărei autorități naționale de management și gestionare a programului respectiv.

(10) În scopul implementării programelor de dezvoltare regională, instituția națională cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale și, după caz, instituțiile naționale care implementează, la nivel regional, prin agențiile pentru dezvoltare regională, programe naționale, precum și oricare alte instituții naționale care delegă prin contract atribuții acestora prevăd, cu prioritate, sume în bugetele lor, într-o poziție distinctă denumită *Asistență tehnică pentru implementarea programelor de dezvoltare regională*.

(11) Cuantumul sumelor cu care sunt finanțate activitățile contractate cu agențiile pentru dezvoltare regională se stabilește de comun acord între părți, în limita sumelor de la bugetul de stat cu această destinație sau, după caz, a programelor negociate cu Uniunea Europeană.

(12) Transferul acestor sume în contul agențiilor pentru dezvoltare regională se realizează conform clauzelor contractuale convenite între părți.

(13) Sumele astfel transferate sunt utilizate de agențiile pentru dezvoltare regională exclusiv pentru realizarea activităților prevăzute prin contract.

Art. 9. — Agenția pentru dezvoltare regională are următoarele atribuții principale:

a) elaborează și propune consiliului pentru dezvoltare regională, spre aprobare, strategia, planul și programele de dezvoltare regională, precum și planurile de gestionare a fondurilor;

b) asigură realizarea programelor de dezvoltare regională și a planurilor de gestionare a fondurilor, în conformitate cu hotărârile adoptate de consiliul pentru dezvoltare regională, cu respectarea legislației în vigoare, și răspunde față de acesta pentru realizarea lor;

c) solicită instituției naționale cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale sume din Fondul național pentru dezvoltare regională, pentru finanțarea proiectelor de dezvoltare aprobate;

d) acționează, împreună cu consiliul pentru dezvoltare regională, pentru atragerea de resurse, în scopul îndeplinirii atribuțiilor sale;

e) asigură managementul tehnic și financiar al Fondului pentru dezvoltare regională, în scopul realizării obiectivelor prevăzute în programele de dezvoltare regională;

f) răspunde față de consiliul pentru dezvoltare regională, față de instituția/instituțiile naționale cu care are încheiate contracte, precum și față de organele abilitate prin lege pentru corecta gestionare a fondurilor încredințate;

g) transmite, spre aprobare, consiliului pentru dezvoltare regională proiectele selectate în cadrul programelor de dezvoltare regională în baza priorităților, criteriilor și a metodologiei elaborate de instituția națională responsabilă pentru dezvoltarea regională, împreună cu organismele regionale specializate; în cazul licitațiilor organizate la nivelul fiecărei regiuni de dezvoltare, proiectele aprobate de consiliul pentru dezvoltare regională vor fi trimise spre avizare Consiliului național pentru dezvoltare regională; în cazul licitațiilor de proiecte organizate la nivel național, proiectele selectate vor fi avizate de consiliul pentru dezvoltare regională și aprobate de Consiliul național pentru dezvoltare regională;

h) asigură și răspunde, pe baza contractelor încheiate cu instituțiile naționale, de implementarea, monitorizarea tehnică și financiară și controlul execuției proiectelor finanțate de Uniunea Europeană în cadrul programelor de dezvoltare regională și/sau, după caz, a proiectelor din cadrul programelor naționale, care se implementează la nivel regional prin agenția pentru dezvoltare regională; pentru atribuțiile delegate agențiilor pentru dezvoltare regională de către instituțiile aparținând administrației publice centrale sau locale, monitorizarea și controlul unor astfel de activități se fac de către instituția care a delegat aceste atribuții;

i) întocmește rapoarte semestriale, precum și raportul anual de implementare referitor la activitățile derulate

conform contractelor cu instituția națională cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale;

j) evidențiază stadiul, dificultățile de implementare, precum și impactul programelor/proiectelor de dezvoltare regională și propune măsuri de îmbunătățire; rapoartele se aprobă în prealabil de către consiliul pentru dezvoltare regională și sunt transmise instituției naționale cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale;

k) realizează și asigură, în baza contractelor, mediatizarea/publicitatea la nivel regional a programelor și proiectelor de dezvoltare regională;

l) organizează și dezvoltă, cu sprijinul și sub coordonarea consiliului pentru dezvoltare regională, parteneriatele regionale și promovează la nivel regional cunoașterea politicilor și practicilor Uniunii Europene, precum și a principiilor care stau la baza politicilor de dezvoltare regională;

m) identifică și promovează, în parteneriat, proiecte de interes regional și local, precum și proiecte de cooperare intraregională; promovează, cu sprijinul consiliului pentru dezvoltare regională, regiunea și atragerea de investiții străine; dezvoltă colaborări cu organisme și instituții similare din Uniunea Europeană și participă la implementarea proiectelor internaționale de interes regional și local;

n) elaborează propunerile anuale ale bugetelor proprii de venituri și cheltuieli destinate desfășurării activităților prevăzute prin prezenta lege și le supune aprobării consiliului pentru dezvoltare regională;

o) asigură, printr-o structură de audit intern proprie, subordonată directorului agenției, desfășurarea unei activități independente și obiective, care dă asigurare și consiliere conducerii agenției, pentru buna administrare a veniturilor și cheltuielilor, perfecționând activitățile agenției, ajutând-o să-și îndeplinească obiectivele printr-o abordare sistematică și metodică, care evaluează și îmbunătățește eficiența și eficacitatea sistemului de conducere bazat pe analiza riscului, a controlului și a proceselor de administrare;

p) încheie și supune spre avizare consiliului pentru dezvoltare regională contracte, convenții, acorduri și protocoale, precum și alte documente similare încheiate cu terții în domeniul specific de activitate, inclusiv cu instituții similare din cadrul Uniunii Europene;

q) îndeplinește obligațiile contractuale și răspunde pentru realizarea acestora, în conformitate cu criteriile și indicatorii de performanță stabiliți prin contractele încheiate în acest scop;

r) asigură, prin personal specializat, secretariatul consiliului pentru dezvoltare regională;

s) participă în structurile parteneriale stabilite la nivel național, în comitetele și subcomitetele naționale, precum și în grupurile de lucru organizate de instituțiile naționale responsabile pentru managementul și gestionarea programelor finanțate de Uniunea Europeană;

t) elaborează propriul statut de organizare și funcționare și îl supune spre aprobare consiliului pentru dezvoltare regională;

u) îndeplinește atribuțiile privind elaborarea în parteneriat a Planului național de dezvoltare;

v) asigură, împreună cu organismele regionale specializate, colectarea și centralizarea datelor la nivel regional, cu privire la utilizarea fondurilor nerambursabile

alocate regiunii, în scopul implementării programelor de dezvoltare regională.

Art. 10. — (1) Programele de dezvoltare regională și cheltuielile de funcționare a agențiilor pentru dezvoltare regională se finanțează din Fondul pentru dezvoltare regională, care se constituie din:

a) alocări de la Fondul național pentru dezvoltare regională;

b) contribuții din bugetele proprii ale județelor sau al municipiului București, după caz, în limita sumelor aprobate cu această destinație prin bugetele respective;

c) surse financiare atrase din sectorul privat, de la bănci, investitori străini, Uniunea Europeană și de la alte organizații internaționale.

(2) Pentru managementul și implementarea programelor de dezvoltare regională, precum și pentru îndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor delegate de instituția națională cu atribuții în acest domeniu, finanțarea se realizează în baza unor contracte negociate și încheiate pentru managementul tehnic și financiar al programelor de dezvoltare regională.

(3) Pentru implementarea programelor naționale prin agențiile pentru dezvoltare regională și/sau pentru îndeplinirea unor atribuții delegate acestora de instituțiile naționale, finanțarea se realizează în baza unor contracte negociate și încheiate cu instituțiile respective pentru implementarea programelor naționale.

(4) Operațiunile financiare privind executarea programelor și/sau proiectelor finanțate din fonduri publice se derulează de către agențiile pentru dezvoltare regională, prin unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului.

(5) Fondul pentru dezvoltare regională nu poate avea altă destinație decât cea prevăzută de prezenta lege.

(6) Disponibilitățile înregistrate la finele exercițiului financiar la Fondul pentru dezvoltare regională se raportează în anul următor, cu aceeași destinație.

CAPITOLUL IV

Structuri naționale pentru dezvoltare regională

Art. 11. — (1) Consiliul național pentru dezvoltare regională este structura națională de tip partenerial, cu rol decizional privind elaborarea și implementarea obiectivelor politicii de dezvoltare regională.

(2) Președintele Consiliului național pentru dezvoltare regională este conducătorul instituției naționale cu atribuții în domeniul dezvoltării regionale și poate delega această funcție.

(3) Consiliul național pentru dezvoltare regională are în componența sa președinții și vicepreședinții consiliilor pentru dezvoltare regională și, la paritate cu numărul acestora, reprezentanți ai Guvernului, desemnați prin hotărâre a Guvernului, inclusiv președintele.

(4) Înlocuirea unui membru al Consiliului național pentru dezvoltare regională se comunică, în timp util, instituției care asigură președinția Consiliului național pentru dezvoltare regională.

Art. 12. — Consiliul național pentru dezvoltare regională are următoarele atribuții:

a) avizează politicile și strategia națională pentru dezvoltare regională, precum și Planul național de dezvoltare, care conține prioritățile și măsurile multianuale

de finanțare a obiectivelor naționale ale coeziunii economice și sociale;

b) aprobă criteriile și prioritățile privind utilizarea Fondului național pentru dezvoltare regională;

c) prezintă Guvernului, spre aprobare, programele prioritare finanțate din Fondul național pentru dezvoltare regională;

d) analizează utilizarea fondurilor alocate agențiilor pentru dezvoltare regională din Fondul național pentru dezvoltare regională, pe baza rapoartelor de monitorizare elaborate și transmise de către consiliile pentru dezvoltare regională;

e) propune modul de utilizare a fondurilor de preaderare pentru dezvoltarea regională alocate României de către Uniunea Europeană în perioada de preaderare;

f) urmărește realizarea obiectivelor dezvoltării regionale, inclusiv în cadrul activităților de cooperare externă a regiunilor de dezvoltare, de tip transfrontalier, interregional, la nivelul euroregiunilor;

g) avizează proiectele propuse de agențiile pentru dezvoltare regională și aprobate de consiliul pentru dezvoltare regională pentru finanțarea acestora din programele de dezvoltare regională, în cazul licitațiilor de proiecte organizate la nivel regional;

h) aprobă proiectele propuse de agențiile pentru dezvoltare regională și aprobate de consiliul pentru dezvoltare regională, pentru finanțarea acestora din programele de dezvoltare regională, în cazul licitațiilor de proiecte organizate la nivel național;

i) analizează și aprobă rapoartele de activitate prezentate de către Comitetul Național de Coordonare a Programelor PHARE — componenta de coeziune economică și socială, constituit în baza prevederilor Memorandumului de finanțare PHARE, precum și propunerile înaintate de acest comitet.

Art. 13. — (1) Ministerul Integrării Europene, organ de specialitate al administrației publice centrale, aflat în subordinea Guvernului, este instituția care exercită, la nivel național, atribuțiile și responsabilitatea elaborării, promovării, coordonării, gestionării, implementării și monitorizării politicilor și strategiilor de dezvoltare regională din România, precum și a programelor de coeziune economică și socială.

(2) Ministerul Integrării Europene asigură secretariatul Consiliului național pentru dezvoltare regională.

Art. 14. — (1) Programele multianuale de dezvoltare regională se finanțează din Fondul național pentru dezvoltare regională, constituit din sumele care se alocă, anual, prin bugetul de stat, ca poziție distinctă pentru politica de dezvoltare regională.

(2) Fondul național pentru dezvoltare regională, administrat de Ministerul Integrării Europene, este gestionat prin conturi distincte, deschise la Trezoreria Statului.

(3) Fondul național pentru dezvoltare regională se constituie din:

a) sumele de la bugetul de stat, care sunt prevăzute într-o poziție distinctă și care se alocă, prin hotărâre a Guvernului, pentru programele de dezvoltare regională finanțate numai de la bugetul de stat;

b) asistență financiară nerambursabilă din partea unor guverne, organizații internaționale, bănci.

(4) Disponibilitățile înregistrate la finele exercițiului financiar la Fondul național pentru dezvoltare regională se reportează în anul următor cu aceeași destinație.

(5) Pentru finanțarea cheltuielilor de asistență tehnică necesare în vederea selecției și monitorizării programelor și proiectelor de dezvoltare regională finanțate exclusiv de la bugetul de stat, instituția națională cu atribuții în domeniul managementului tehnic și financiar al acestor programe alocă un anumit procent din bugetele programelor și proiectelor respective.

Art. 15. — (1) Institutul Național de Statistică colectează din regiunile de dezvoltare datele statistice specifice, necesare fundamentării și monitorizării politicilor de dezvoltare regională.

(2) Agențiile pentru dezvoltare regională colaborează cu direcțiile regionale de statistică, care le transmit lunar, cu titlu gratuit, datele statistice specifice necesare fundamentării și monitorizării politicilor de dezvoltare regională.

Art. 16. — Utilizarea pentru alte destinații decât cea pentru care au fost acordate a fondurilor alocate din Fondul național pentru dezvoltare regională, pentru proiectele de dezvoltare regională și, după caz, a celor din Fondul pentru dezvoltare regională, inclusiv a sumelor de la bugetele instituțiilor naționale și locale, care finanțează activitățile agențiilor conform prevederilor din prezenta lege, se constată și se sancționează de către organele de control abilitate, potrivit legii.

Art. 17. — (1) În termen de 30 de zile de la publicarea prezentei legi, Guvernul aprobă, prin hotărâre, regulamentul-cadru de organizare și funcționare a consiliilor pentru dezvoltare regională.

(2) În termen de 60 de zile de la publicarea regulamentului-cadru prevăzut la alin. (1), consiliile pentru dezvoltare regională își elaborează și aprobă propriul regulament de organizare și funcționare.

Art. 18. — Regulamentele de organizare și funcționare ale consiliilor pentru dezvoltare regională se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 19. — Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului național pentru dezvoltare regională se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. 20. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, agențiile pentru dezvoltare regională își modifică corespunzător statutele proprii de organizare și funcționare și le transmit spre aprobare consiliilor pentru dezvoltare regională.

Art. 21. — (1) Directorul agenției pentru dezvoltare regională dispune măsurile necesare pentru respectarea reglementărilor legale în vigoare, referitoare la independența auditorilor interni, care își desfășoară activitatea în structurile agenției; acesta nu poate delega această funcție altor salariați; auditorii interni din cadrul agențiilor își exercită activitățile în conformitate cu legislația națională, armonizată cu standardele internaționale în domeniul auditului intern.

(2) Structura de audit intern, precum și auditorii nu pot fi implicați în nici una dintre activitățile manageriale, de control sau de execuție, din cadrul agenției pentru dezvoltare regională.

Art. 22. — (1) Personalul de decizie din cadrul agențiilor pentru dezvoltare regională nu poate fi implicat și nu poate desfășura activități care constituie conflict de interese cu

atribuțiile de serviciu și nu poate fi asociat și deține acțiuni sau părți sociale într-o societate comercială care beneficiază, sub orice formă, de sprijin financiar sau de alte servicii furnizate de agenții; în toate situațiile, personalul agenției este obligat să respecte, indiferent de funcția pe care o ocupă, actele normative în vigoare privind conflictul de interese.

(2) Personalul agenției, inclusiv personalul din birourile județene, indiferent de funcția pe care o ocupă, nu poate exercita activități în cadrul agenției și nu poate fi numit sau

reconfirmat în funcții de decizie în cadrul acesteia, dacă a suferit condamnări penale definitive.

Art. 23. — Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 24. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, se abrogă Legea nr. 151/1998 privind dezvoltarea regională în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 16 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 28 iunie 2004.
Nr. 315.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET pentru promulgarea Legii privind dezvoltarea regională în România

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind dezvoltarea regională în România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 26 iunie 2004.
Nr. 535.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
